

Sygn. akt I CSK 742/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku E. K. i K. K.
przy uczestnictwie Akademii w W., M. K. i M. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Cz 905/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz Akademii w W. kwotę 900
(dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnych zagadnień prawnych, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Przedstawione w skardze kasacyjnej dwa pytania nie odpowiadają tym wymaganiom, gdyż w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak wnikliwej argumentacji, która mogłaby prowadzić do odmiennych wyników. W tym stanie rzeczy przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie służyłoby ani interesowi publicznemu, ani nawet interesowi indywidualnemu skarżących.

Poza tym Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 września 2013 r., I CSK 706/12, wyraził już pogląd, że przedmiot rozpoznania w różnych sprawach jest tożsamy, gdy dotyczy zbadania wystąpienia przesłanek zasiedzenia własności tej samej nieruchomości. Dla przesłanek tych nie ma żadnego znaczenia, czy we wniosku żądano stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości dla konkretnych osób w całości, czy też w częściach, gdyż najpierw musi się ustalić spełnienie przesłanek co do posiadania samoistnego oraz czasu tego posiadania, zależnego od dobrej lub złej wiary posiadacza oraz, najpierw, czy zasiedzenie określonej nieruchomości w ogóle mogło nastąpić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2013 r. I CSK 706/12, niepubl.). Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że skarżący nie spełniają przesłanek do stwierdzenia zasiedzenia działki nr 1/13, ani udziału w jej współwłasności

Z tych względów Sąd Najwyższy obmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).